

Camilla och guldfuxen

Patricia
Leitch

SAGA
EGMONT

Camilla och guldfuxen

Patricia
Leitch

Patricia Leitch

Camilla och guldfuxen

Saga

Camilla och guldfuxen
är översatt från engelska av Gunvor Håkansson efter
A rosette for Royal

Den här boken är ett historiskt verk. Den är ett uttryck för tiden den skrevs i, och kan ha föråldrat eller kontroversiellt innehåll. Eventuellt stötande material är inte uttryck för förlagets hållning

Copyright © 1975, 2019 Patricia Leitch och SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved
ISBN: 9788711864845

1. E-boksutgåva, 2019
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk
Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

1

— Där är hon, pappa! Är hon inte underbar?

Darling tittade ut på oss genom den öppna dörrhalvan i boxen. Hon spetsade de fina känsliga öronen när hon lyssnade på oss och betraktade oss med stora mörka ögon. Darling var ett fuxsto, guldfux till färgen och med en mankhöjd på 140 centimeter.

— Jo, hon är fin, Camilla, sa pappa och lät handen glida utefter den blanka halsen. Verkligen!

Vi stod inne på gården hos Jameson. Den varma julisolen fick målningen att knottra sig på staldörrarna och förvandlade gårdsplanen till en dammig öken. Jag kisade mot det starka ljuset och försökte låta bli att tänka på att i morgon var sista dagen. Sista dagen innan jag flyttade hem till moster och morbror och pappa for till Amerika. Mamma hade dött när jag var fyra år. Nu när jag var tolv år kom jag inte ihåg mycket av henne. Jag hade ett dimmigt minne av att hon brukade stoppa om mig på kvällen och läsa sagor för mig. Och jag kom ihåg att jag hade sett henne rida på en uppvisning och plötsligt förstått att ryttaren på den svarta hästen inte var någon annan än mamma.

— Om Jameson ville skynda sej ändå, sa pappa och såg irriterat på klockan. Jag sa till Richard att vi skulle vara där före tre och hon är två nu. Du vet hur morbror är när det gäller att passa tiden.

— Han kan inte dröja så länge till, sa jag.

Jag visste bara alltför väl vad morbror Richard tyckte om folk som inte var punktliga. Pappa skulle stanna i Amerika i ett och ett halvt år och föreläsa vid olika universitet om

radioteleskop. Han hade försökt förklara för mig vad det gällde, men jag förstod det inte riktigt. Kinnell, den stora gamla gården ute på landet där morbror och moster bodde, hade varit som ett andra hem för mig. Men det var ändå inte detsamma som vårt eget trångbodda och slarviga hus fyllt av böcker, där hemhjälpens mrs Darlington kom och gick. Morbror Richard var något obestämt inne i staden. Till skillnad från pappa, som aldrig visste var han skulle få pengar ifrån nästa gång, var han mycket rik och dessutom galen i hästar. Det var på Kinnell jag hade lärt mig rida och också träffat min bästa vän Jane. Jane är som jag, hon tänker bara på hästar. Hon brukar hjälpa till i stallet hos Jameson när hon hinner, och det var där hon fick syn på Darling. När jag skrev till henne och talade om att jag skulle bo på Kinnell medan pappa var i Amerika och att han tänkte köpa mig en ponny i avskedspresent, skrev hon tillbaka och berättade att Jameson hade ett underbart fuxsto som han tänkte sälja. Jag måste komma och titta på det!

Och här var jag nu och stod och väntade på Jameson på den dammiga gården. Jag slets mellan glädjen över att få en egen häst och sorgen över att inte få träffa pappa på många, många månader.

Till slut kom Jameson och ledde ut Darling. Hon hade arabblod i sig. Benen var smäckra med vackert tecknade linjer, svansen var högt ansatt som på en arab och över den stolt böjda nacken höjde sig det välformade huvudet. Hon sken som gammalt guld i solen. Hon var så vacker att jag knappt kunde tro att hon skulle bli min.

Jameson sadlade henne. Jag satt upp och red in i paddocken. Så fort jag kom upp på hästryggen greps jag av en lycklig känsla av att hon var den rätta för mig. Det bara var så. Vi passade för varandra. Först travade jag och sedan gick jag runt i kort galopp. Hon hade bra steg. Gick

jämnt och fint. Det här var inte den korta stötiga ponnygalopp som jag var van vid. Hon tycktes glida fram över gräset utan ansträngning. Jag saktade in till skritt och klappade henne på halsen.

— Vill du hoppa henne över ett hinder också? frågade mr Jameson.

— Tack, om jag får, sa jag.

— Försök med de där tre, sa han och pekade på några hinder längst bort i paddocken.

Jag satte Darling mot dem. Det var häckar, ungefär nitti centimeter höga. De såg inbjudande ut men var tillräckligt bastanta för att inge en häst respekt. Jag hoppade dem två gånger och ponnyn klarade dem lätt. Jag kände att hon gillade att hoppa. Ju fortare jag lät henne ta dem, desto bättre tyckte hon om det. Jag red tillbaka till grinden där pappa och mr Jameson stod.

— Nå? sa pappa då jag satt av.

— Å, hon är toppen, utbrast jag. Jag har aldrig ridit nån som har varit så villig i hela mitt liv.

— Hon gick bra för dej, sa Jameson och det väderbitna ansiktet fick vänliga skrattrynkor.

— Mr Jameson vill ha sexti pund för henne, Cam, sa pappa. Det är en massa pengar. Har du bestämt dej, eller vill du vänta och höra om morbror Richard har nåt annat förslag?

— Nej, jag har bestämt mej, sa jag. Jag är alldeles, alldeles bergsäker! Om du har råd vill jag väldigt gärna ha henne.

Darling stack sin sammetsmjuka nos i min hand.

— Jag skulle gärna vilja låta en veterinär titta på henne först, sa pappa till mr Jameson. Kan vi inte få ha henne på prov? Hon skulle i så fall stå i stallet på Kinnell hos mr Good.

— Jag brukar inte lämna ut ponnyer på prov, svarade mr Jameson, men jag känner mr Good. Han har köpt flera av sina jakthästar hos mej. Ska vi säga en vecka då? Så hinner ni gott och väl ta dit veterinären. Inte för att ni kommer att finna något fel på den här.

— Det passar utmärkt, instämde pappa. Då skickar mr Good hit transporten i morron. Vi ringer och talar om hur dags.

— Bra, sa mr Jameson. Det blir tråkigt att mista henne. Ett trevligt litet sto. Godsint också.

Medan de skakade hand gav jag Darling en sockerbit och viskade i örat på henne att nu var hon min. Sedan gav jag mr Jameson tyglarna och tackade honom innan jag följde pappa till bilen.

Efter ett förfärligt skramlande och stånkande samlade sig vår gamla Austin och vi for i väg till Kinnell. Jag kunde knappt sitta still så upphetsad var jag.

— Tack snälla pappa! sa jag. Jag tror knappt att det är sant att hon är min.

— Jag tyckte själv om henne, sa pappa. Du får tacka universitetet som betalar mej så bra för föreläsningsturnén. När jag kommer tillbaka ska jag kanske se mej om efter en häst för egen räkning, och sen kan vi rida tillsammans. När jag träffade din mamma första gången visade hon upp en liten fux som var ganska lik Darling. Du klarar dej väl bra medan jag är borta, Cam? Jag tycker inte om att behöva resa ifrån dej så här, men jag måste. Det finns ingen annan som kan göra det i mitt ställe. Du kommer väl inte att vantrivas på Kinnell?

— Så klart inte, sa jag. Jag kommer att sakna dej förstas och Kinnell är inte som hemma, men det är näst bäst. Och jag har Jane och Darling. Ett och ett halvt år går fort.

— Bra att du tar det så, sa pappa.

Vi körde in i den långa bokallén som förde upp till Kinnell.

— Du skriver väl till mej, sa pappa.

— Jag lovar!

Nu låg Kinnell framför oss, ett grått stenhus oberört av åren. Moster Peggy och morbror Richard stod i dörren för att välkomna oss. Moster i grön tweed och jumperset i gullvivegult. Det grå håret inramade ett vänligt leende ansikte. Hon hade en rak liten näsa, stora ögon med tunga ögonlock och en mun som gärna skrattade. Morbror Richard var lång och bred och kraftig. Han var klädd i ridbyxor i armémotell och hade en ridjacka över den blå skjortan som var öppen i halsen.

Medan vi drack te berättade vi om Darling.

— Ni skulle ha sagt till mej, sa morbror, så hade jag följt med. Kan inte lita på den där Jameson.

— Det verkade som om han kände dej, sa pappa.

— Känner honom, men det har inte med saken att skaffa. Kan inte lita på honom. Måste låta honom förstå att man har ögonen på honom.

— Men ni har ju bara tagit ponnyn på prov, inte sant? insköt moster lugnande.

— Ja, ja! Barbara får hämta henne i morron eftermiddag. Ska titta på henne då, mullrade morbror. John får provrida henne och se hur hon går. Jag är för tung.

Efter teet gick jag över till Jane. När jag sprang längs vägen mot huset där hon bor fick jag syn på henne på fältet intill. Hon höll på att skola Paint, sin skäckiga ponny. Hon red i samlad galopp i åttvolt. Jag tittade på en minut och avundades henne för miljonte gången hennes otroliga förmåga att få hästar att göra som hon ville.

Så fick hon syn på mig och kom galopperande. Jag gjorde tummen upp och hon gav till ett tjut av förtjusning. Hon

höll in Paint och frågade hur jag hade det och när Darling skulle komma.

— I morron eftermiddag, svarade jag. Du kommer väl över och tar emot henne?

— Så klart! Det skulle jag inte vilja missa för aldrig det, svarade hon.

Sedan började hon berätta hästnytt från trakten. De gröna ögonen glittrade och hon slängde de långa röda flätorna bakåt medan hon pratade.

Hemma gick jag och red på ridskolan, men ingen av klasskamraterna var intresserad av ridning. De tyckte visst att jag skröt när jag talade om det. Det kändes skönt att vara med Jane igen. När jag hörde henne berätta om ponnyklubbens rallyn och om Jacks nya häst för terrängritt och diskutera den viktiga frågan om Paint skulle gå bättre i remontgrinna, verkade det inte så outhärdligt långt med ett och ett halvt år längre.

Halv tre nästa dag stod vi samlade på stallbacken. Pappa i sin snygga mörka kostym, färdig att resa sedan han sett Darling installerad, moster Peggy i röda jeans, morbror Richard i ridgrejor och så mina två kusiner. Bert var sexton år och gick fortfarande på internatskolan och John var nitton och gick på universitetet. Båda pojkarna var ljusa och långa, men jag tyckte bäst om John. Jane hade kommit ridande på Paint och stod och pratade med Bob Stanton, morbror Richards stallförman.

Till sist hörde vi transporten komma. Långsamt tog sig den omfångsrika bilen in på gården.

Barbara som var anställd som hjälp åt Bob hoppade ner ur förarhytten och gick runt för att fälla ner baklämmen.

— Jösses, så varmt det var där inne! utbrast hon. Men vilken häst! Lyckliga du, Cam!

Darling klev nerför baklämmen med korta fjädrande steg. Hårremmen glänste, de vackra små hovarna blänkte

svarta och nyoljade, svansen föll som silke ner på hasorna. Bob tog emot henne och ställde in henne i boxen bredvid Tarka, Johns jakthäst, som stod inne för ett jack på kotan.

Alla gillade Darling. Fast Bert tyckte att hon såg nyckfull ut.

Efter en stund lämnade vi henne för att hon skulle få slå sig till ro. Vi gick in igen och nu blev tiden lång. Vi sökte efter saker att prata om, men varenda minut kändes som en timme ... Plötsligt blev det i alla fall dags för pappa att fara.

Jag följde med honom genom allén ut till vägen och tog adjö där. Jag hoppade ur bilen och smällde igen dörren. Den tog inte fastän jag försökte en tre fyra gånger. Pappa fick stänga den åt mig. Vi brukade skämta om att jag aldrig kunde stänga en bildörr, så vi log båda två när han körde sin väg.

Jag stod och såg efter bilen och pappas hand som vinkade ända tills han försvann i en krök. Nu var han borta. Jag fick en klump i halsen och kände tårarna svida bakom ögonlocken. Långsamt vände jag om uppför allén. Du är ingen barnunge, sa jag till mig själv. Du är alldeles för stor för att gråta. Och så snöt jag mig hårt och ljudligt.

När jag kom över stallbacken hörde Darling fotstegen, stack ut huvudet genom den öppna dörrhalvan och gnäggade milt åt mig. Hon kunde inte veta vem jag var, men det mjuka välkomnande ljudet gjorde mig lättare till mods. Jag gick in till henne i boxen, virade några mjuka länkar av manen om fingrarna och kammade över den på ena sidan.

— När han kommer tillbaka, talade jag om för henne, ska du vara den mest vältränade ponnyn i hela landet. Vi ska hoppa på uppvisningar och vara med om jakter och fälttävlan.

Jag såg en underbar framtid för mig där jag stod i den svala halvskumma hästboxen och byggde luftslott.

— Och pappa ska bli så förtjust över oss och så väldigt stolt över att den ponny han köpte åt mej blev så bra.

— Cam! Cam!

Jag hoppade till när Janes röst väckte mig ur drömmarna.

Nästa morgon promenadred jag Darling längs vägarna. Hon var underbar att rida. Hon hade en lång vägvinnande skritt och gick mjukt i alla gångarter. Hon svarade fint på hjälperna och hade en mycket känslig mun.

John prövade henne i paddocken och han tyckte också bra om henne. När han hade ridit henne och jag var inne i selkammaren och letade efter en mankborste hörde jag honom prata med sin far.

— Nej, jag kunde inte hitta något fel på henne, sa han.

— Litar inte riktigt på henne, sa morbror. Önskar att jag hade varit där och fått prata med Jameson. Nå, Camilla tycks komma bra överens med henne och det är huvudsaken.

— Jag tycker själv om henne, sa John och så gick de.

Nedrans misstänksamma, det är vad de är, sa jag för mig själv och fortsatte att leta efter borsten.

Veterinären kom och undersökte Darling. Hon passerade utan vidare, och nu var jag säker på att hon var min. Jag red henne varje dag, ibland tillsammans med Jane och Paint, ibland ensam. Jag hoppade henne och fann att hon hade en väldig kraft i avsparken och älskade att hoppa. För var dag blev jag allt mer förtjust i hennes milda sinnelag och skönhet.

Sedan hände det.

Sista dagen i provveckan var jag just på väg till Janes hus när en utflyktsbuss kom runt hörnet fullpackad med folk. Alla sjöng för full hals och när de fick se mig började de skrika och hojta också.

— Jippiii, heja cowboy! Hoppla! Här kommer Frisco Kid!